

پلی شیرق

فاجهله پز
زبردست

نویسنده: جوانا نادین
تصویرگر: جس میخائل
مترجم: مونا توحیدی

تقدیم به تمام بچه‌های خانواده میسون،
که پُر از ایده‌های درخشنان منصریه فردند.

پلنی قشقرق

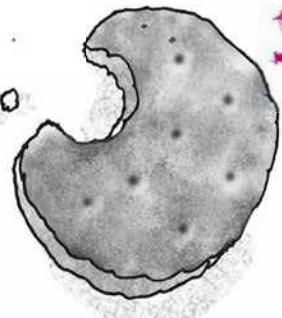
و اردوی مدرسه

صفحه‌ی ۱۰

پنج پیشنهاد درجه‌یک
پلنی قشقرق
برای دفع بلا

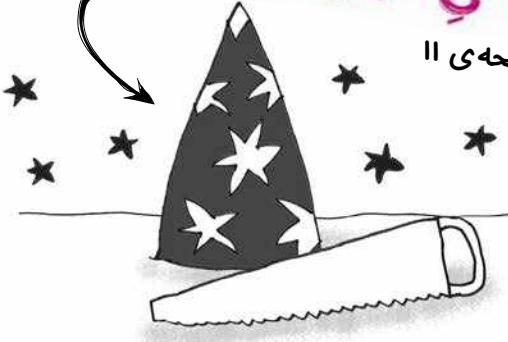
صفحه‌ی ۱۱

پلنی قشقرق

زندگی تازه‌ای شروع می‌کند

صفحه‌ی ۱۱

پلنی قشقرق

و آرزوی روز تولد

صفحه‌ی ۵۹

با پنی قشقرق

و خانم‌های بینوایش آشنا شوید:

پنی

(که هیچ وقت هیچ خراب‌کاری‌ای
قصیر او نیست.)

جور جیامی مورتون جونز
(دختر عمه‌ی باهوش پنی)

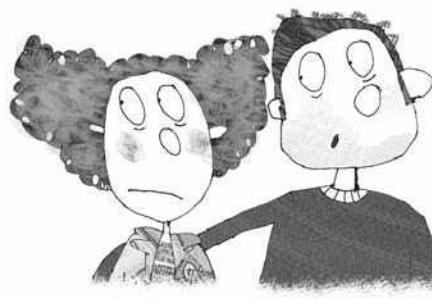
کاسمو

(بهترین دوست پنی که تازگی‌ها
کله‌اش را از ته کچل کرده.)

دیسی

(خواهر اعصاب خردکن پنی)

مامان و بابای
صبور پنی

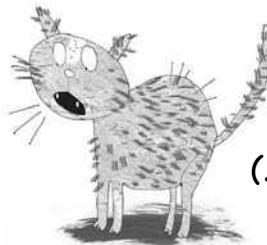
مامان بزرگ
(که بیشتر وقت‌ها گوشه‌ای
چُرت می‌زند.)

عمه دیدی
عصاقورت داده

بری
(میو! من گربه‌ی مامان بزرگم.)

پُنچشِرق

زندگی تازه‌ای
شروع می‌کند

راستش را بخواهید اسم من واقعاً
پنی قشقرق نیست، پنلوپه
جونز است!

لقب «خشقرق» را بایم
به شوخي گذاشته روی
من. به خاطر این می‌گویم
به شوخي، چون که هر وقت
این را می‌گوید، مثل غاز
قاتقات می‌خندد. من که
نمی‌دانم کجاش خنده‌دار
است. تازه من اصلاً هم قشقرق نیستم، فقط به
قول مامان‌بزرگ «آهن‌ربای دردسر» ام.
مامان می‌گوید اگر مامان‌بزرگ همان‌قدر که
حوالش به خریدِ دستگیره‌های رنگ‌وارنگ

و خواهرِ بزرگم، دیسی (که خیلی اعصاب خُردکن است) داشتیم سریالِ تلویزیونی نجات حیوانات را تماشا می‌کردیم. همان سریالی که همیشه تویش حیواناتی تا پای مرگ می‌روند، اما بعدش به طور معجزه‌آسایی زنده می‌مانند.

آشپزخانه است، حواسیش به من هم بود، این قدر در درس درست نمی‌کرم. مامان بزرگ هم می‌گوید اگر مامان همه‌اش سرگرم جواب دادن به تلفن‌های دکترسیمِنت نبود (رئیسِ مامان را می‌گوید که چشم‌هایش مثلِ دو تا تخمر غَ آب پِز ورقلمبیده است و به خاطر همین همه بهش می‌گویند دکترچشم مگسی) و بابا هم این قدر مشغولِ حلّ و فصلِ بحران‌های شورای شهر نبود، آن وقت شاید آن‌ها می‌توانستند بحران‌های پلاک ۷۳ خیابانِ رولینزروود (یعنی خانه‌مان) را حل کنند.

پس همان‌طور که می‌بینید، من خیلی هم تقصیرکار نیستم. اما این آهن‌رُبای در درس‌بودن، وقتی تصمیم می‌گیری زندگی تازه‌ای شروع کنی، خیلی خیلی اعصاب خُردکن می‌شود. منظورم وقتی است که تصمیم می‌گیری دیگر هیچ وقت در درس درست نکنی و خُب، این با خاصیتِ آهن‌رُبایی‌ات اصلاً جور درنمی‌آید.

ماجراین بود که من و مامان بزرگ و بری (گربه‌ی مامان بزرگ)

جِس میهائیل

تصویرهای این کتاب را «جِس» کشیده. جِس عاشق این است که با رنگ‌های روشن و طرح‌های خیالی، شخصیت‌های بامزه بسازد و مردم را بخنداند. توی دنیا بیشتر از همه جا خانه‌ی نقلی اش را دوست دارد. خانه‌ای که توی آن با حیوان کوچولویش زندگی می‌کند. بیشتر از همه وقت‌ش را به این کارها می‌گذراند: طراحی، اسکن کردن، قلم‌زدن، چاپ، قالب‌زدن و بعضی وقت‌ها هم کارکردن با کامپیوتر و حشتناکش. جِس عاشق چرخ‌زدن و پیداکردن چیزهای محشر عجیب و غریب است، آن هم توی بازارچه‌های اجناس دست‌دوم و خیریه‌ها. یک روز خوب برای او روزی است که لم بدده توی یک ساحل آفتابی و یک عالمه خورشت کاری و بستنی بخورد. (البته نه با هم!)

جوآنا نادین

«جوآنا» این کتاب، و یک عالم کتاب دیگر مثل این نوشته. ریزه‌میزه، بامزه، باهوش، آب‌زیرکاه و عاشق موسیقی است. قبل از آنکه نویسنده بشود، همیشه دلش می‌خواست ستاره‌ی نمایش یا قهرمان سوارکاری باشد، اما به جایش کارهای دیگری کرد: نجات‌غیریقی استخر، گویندگی اخبار رادیو، نظافت خانه‌ی سالم‌دان و شعبده‌بازی. عاشق این است که برای صبحانه عصاره‌ی مالت روی نان تُست بخورد و مریبا روی نان تُست، دسرش باشد. یک روز خوب برای جوآنا روزی است که شیرینی بیزد، توی اینترنت بچرخد، توی کافه‌های پاریس بنشیند و با دخترش (که او را خیلی یاد پنی قشرق می‌اندازد) بازی کند.

بنی قشقرق

مجموعه‌ی شش جلدی

من کلی قشقرق دیگر هم به پا کردم.
آنها را هم بخوانید.

عجیب‌ه که آدمیزاد کتاب‌هاش رو نمی‌خوره!

هوپا، ناشر کتاب‌های خوردنی

نشر هوپا همگام با ناشران بین‌المللی، از کاغذهای مرغوب با زمینه‌ی کرم استفاده می‌کند؛ زیرا؛
■ این کاغذها نور را کمتر منعکس می‌کند و درنتیجه، جشم هنگام مطالعه کمتر خسته می‌شود؛
■ این کاغذها سبک‌تر از کاغذهای دیگر است و جایه‌جایی کتاب‌های تهیه شده با آن، آسان‌تر است؛
■ و مهم‌تر از همه اینکه برای تولید این کاغذها درخت کمتری قطع می‌شود.

به امید دنیایی سبز‌تر و سالم‌تر